

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם
תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

-נגד-

הנאשם

פלוני (קטין)

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מחמוד

גזר דין

השופט מ' בר-עם:

1. בהכרעת-דין מיום 14.7.2015, קבענו על-יסוד הודאתו בכתב-האישום המתוקן, כי הנאשם ביצע עבירות של ניסיון רצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) וניסיון לחבלה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 329(1) בשילוב עם סעיף 25 לחוק. נוכח גילו של הנאשם, הורנו על הזמנת תסקיר משירות המבחן לקראת הדיון בעניין הטיעונים לעונש. בהכרעת-דין זו חל שינוי, כמפורט בסעיף 4 להלן; זאת בעקבות חזרתו בו של הנאשם, באופן חלקי, מהודאתו.

2. עובר לדיון מיום 21.10.2015, הוגש תסקיר בעניינו של הנאשם. כעולה מהתסקיר, ציין הנאשם לפני שירות המבחן כי לא הייתה לו כל כוונה לרצוח, וכי אירוע הדקירה נושא האישום הראשון לא היה מתוכנן והתרחש בעקבות ויכוח עם אביו ועזיבתו את הבית. בנסיבות אלה, נוכח חזרת הנאשם מחלק מהודאתו, ולאחר שהנאשם הכחיש בבית-המשפט את הכוונה להרוג, אף שהודה כי דקר את המתלונן, קבענו, לבקשת הסניגור וללא התנגדות המאשימה, כי יש לברר את גרסתו של הנאשם בעניין האישום הראשון.

3. בנסיבות אלה התרנו לנאשם לחזור בו מהודאתו בעובדות האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן וביטלנו את הכרעת-הדין בעניין אישום זה בלבד. בתשובתו הנוספת לכתב האישום

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 30359-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

המקורי, הודה הנאשם בכל עובדות האישום הראשון, למעט היסוד הנפשי של כוונה להרוג, ושב והודה בעובדות האישום השני. משכך, קבענו כי הכרעת-הדין מיום 14.7.2015 מתוקנת במובן זה שהקביעה בעניין האישום הראשון לפיה הנאשם ביצע עבירת ניסיון רצח – מבוטלת, והקביעה בעניין האישום השני, לפיה ביצע הנאשם עבירת ניסיון גרימת חבלה בכוונה מחמירה, תיוותר בעינה, כאשר בהסכמת הצדדים תתווסף באישום זה עבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק (מספר עבירות).

4. בהכרעת דין משלימה מיום 1.3.2016, לאחר שמיעת ראיות, קבענו כי באישום הראשון ביצע הנאשם עבירה של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק. זאת בנוסף לקביעה בהכרעת הדין המקורית - בדבר ביצוע העבירות שיוחסו לו באישום השני, קרי – עבירת ניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(1) בשילוב סעיף 25 לחוק, ועבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(ב) בשילוב סעיף 25 (מספר עבירות).

5. להלן עובדות כתב האישום המתוקן, העומדות ביסוד הודאת הנאשם באישום השני ובהכרעת הדין המשלימה בגדר האישום הראשון.

אישום 1 – ביום 22.2.2015, בעקבות מריבה עם אמו ודודו, עזב הנאשם את ביתו, נסע לגדר ההפרדה בא-טור, נכנס דרך פרצה בגדר לתוככי שכונת א-טור ונסע באוטובוס לשער שכם בירושלים. בשעה 16:00 גמלה בלבו של הנאשם ההחלטה לבצע פיגוע ולדקור יהודי למוות. לצורך זה, גנב הנאשם מחנות בשער יפו, סכין בעלת להב בן עשרה סנטימטרים (להלן – הסכין). את הסכין הסתיר במכנסיו. סמוך לשעה 17:15, הגיע הנאשם ברגל משער יפו לכיכר צה"ל. בחלוף דקות ספורות הבחין במתלונן, יהודי בלבוש חרדי מסורתי, התנפל עליו מאחור ודקר אותו בצד ימין של בטנו, כאשר גבו של המתלונן מופנה לנאשם, זאת במטרה להורגו. המתלונן הסתובב לעבר הנאשם והחל לצעוק "דקירה". הנאשם עם הסכין שלופה בידו ניסה לדקור את המתלונן פעם נוספת בכוונה להמיתו. המתלונן הכה את הנאשם בשקית אשר הייתה בידו, אך הנאשם לא נרתע וניסה לשוב ולדקור את המתלונן שרץ לעבר הכביש. בשלב זה, הגיעו למקום ראש עיריית ירושלים, ניר

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

ברקת, ראש לשכתו, מאבטח ונהג. המאבטח שלף נשקו לעברו של הנאשם, הנאשם השליך את הסכין, ראש העיר והמאבטח נטרלו את הנאשם והגישו סיוע למתלונן הפצוע. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלונן פצע דקירה בבטן התחתונה מימין.

אישום 2 – במהלך שנת 2014, בין התאריכים 29.6.2014-28.7.2015, יידה הנאשם, יחד עם אחרים, "מטען צינור" לעבר חיילים אשר שמרו ב"פילבוקס" במחסום עטרו. המטען פגע בפילבוקס, נהדף והתפוצץ כ-10 מטרים ממנו. במהלך התקופה לעיל יידה הנאשם, יחד עם אחרים, מספר רב של פעמים - אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה לעבר חיילי צה"ל במחסום עטרו. בחלק מן האירועים עלה הנאשם עם אחרים על גשר ביר זית, ויידה מהגשר אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון ולעבר כלי רכב של הצבא שהיו בנסיעה על הציר.

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 7.9.15 (שהוגש לאחר הכרעת הדין הראשונה ובטרם החזרה מההודאה ושמיעת הראיות) עולה כי הנאשם, יליד 1997, בן למשפחה המתגוררת במחנה הפליטים ביר-זית בשטחי הרשות הפלסטינית. המשפחה מתגוררת בתנאי דיור קשים בדירת שני חדרים ונתמכת כלכלית באופן צנוע על-ידי שירותי הרווחה ברשות הפלסטינית וסוכנות הסעד הבינלאומית אונר"א. האב סובל ממחלות נפשיות וגופניות, אינו מתפקד בבית ומספר פעמים אושפז בבית החולים הפסיכיאטרי בבית לחם. האם עקרת בית. בהיות הנאשם בן 5, עזבה האם את הבית, התגרשה ועברה להתגורר בבית הוריה ללא הילדים. הנאשם שולב במשך כשנה בפנימיות ברמאללה ובעזרייה, והועבר עם אחיו למשפחת אומנה במזרח ירושלים. בחלוף חצי שנה, חזר ביחד עם אחיו להתגורר בבית הוריו לאחר שנישאו בשנית. בהמשך, הועבר למסגרת של מעון נעול. ככל הנראה מתנהל הליך פלילי נגד הנאשם בבית-משפט לנוער ברמאללה, אשר הותלה נוכח ההליך שלפנינו. בשל נסיבות חייו, הטלטל הנאשם בין מסגרות לימודיות, רמתו הלימודית נמוכה, עד אשר החליט בגיל צעיר (כיתה ז') לנטוש את ספסל לימודיו. בתקופה זו ובמשך כשנה, עבד הנאשם בעבודות בניין מזדמנות עם דודו וסייע בפרנסת המשפחה. סמוך למעצרו נפל מגג בית מגורים ונשברה רגלו הימנית. הנאשם נזקק לניתוח בבית חולים מקומי במהלכו הוחדרה לברכו פלטינה. הנאשם מסר על שתיית אלכוהול מעת לעת ללא התמכרות ושלל שימוש בסמים. במהלך מעצרו בגדר ההליך דנא, נשברה שוב רגלו וכן אגודל יד ימין, והוא עבר שני ניתוחים בברך ואושפז למשך מספר ימים בבית-החולים הדסה בירושלים.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם**

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

7. שירות המבחן התרשם מנער חשדני, המתקשה ליתן אמון ומגלה אדישות למצבו. הנאשם נתון תחת לחץ, סובל מכאבים באזור הברך והיד, מתלונן על היעדר טיפול רפואי ומתקשה להשתלב באגף בו נמצא בכלא השרון. הנאשם מצוי ביריבות עם יתר הנערים הכלואים באגף על רקע מוצאם (הנאשם – מאזור יהודה ושומרון, ויתר הנערים – ממזרח ירושלים). בנסיבות אלו היה מעורב באירוע משמעותי חמור בגינו נאסרו עליו ביקורים לתקופה של חודשיים. בקשותיו לעבור לבית-כלא אחר-נדחו. הנאשם הודה בעובדות כתב-האישום אך הכחיש כוונה לרצוח באישום הראשון, נטה לצמצם מעשיו, הביע חרטה באופן מילולי וללא אפקט רגשי, ולא גילה אמפתיה לקורבן. משפחתו מגנה את מעשיו. האם שללה מעורבות פוליטית או אידיאולוגית של בנה-הנאשם, וסיפרה כי בבוקר האירוע הסתכסך הנאשם עם דודו והדוד הגיש נגדו תלונה במשטרה הפלסטינית. עוד צוין בתסקיר, כי הנאשם נעצר על ידי גורמי הרשות ונשלח למעון נעול, לא שיתף פעולה עם גורמי הרווחה ברשות, וככל הנראה סובל מבעיית שימוש באלכוהול. הנאשם ביצע את העבירות ממניע לאומני ללא שנטל אחריות מלאה, לא הפנים את חומרת מעשיו ולא גילה אמפתיה לקורבן. לאור האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

8. בתסקיר המשלים מיום 24.3.2016 (שהוגש בעקבות הכרעת הדין אשר ניתנה לאחר שמיעת ראיות) נמסר כי הנאשם דבק בגרסתו לפיה לא התכוון להמית את קורבנו, שמח שהקורבן לא נפגע באורח קשה ומבין כיום את חומרת מעשיו. התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם נותרה בעינה. הנאשם נוטל אחריות חלקית בלבד, מגלה יחס מצמצם למעשיו, משוחח על מעשיו בקונקרטיות ללא אפקט רגשי, אינו מביע אמפתיה לקורבן, נוקשה בעמדותיו ומתנהל בחשדנות ללא שמשתף בפרטים. בנסיבות אלו, בשל חומרת העבירה ובשים לב להיעדר לקיחת אחריות מלאה, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית גם בתסקיר המשלים.

9. כראיות לעונש מטעם המאשימה, הוגשה "הצהרת נפגע-עבירה" של המתלונן, שעיקרה דיווח של המרכז הירושלמי לבריאות הנפש מיום 19.8.2015 (סומן - מוצג א) בצירוף התייחסות למצבו האישי והרפואי בכתב ידו. המתלונן ביקש שלא לחשוף את תכנה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

לא הוגשו ראיות לעונש מטעם הנאשם.

10. בטיעוניה לעונש, הדגישה המאשימה את חומרת מעשיו של הנאשם, אשר בוצעו מתוך שנאה וממניע לאומני. לשיטת המאשימה, המעורבות הרבה של קטינים ללא עבר בפלילי בגל הטרור הנוכחי מצדיקה לייחס משקל נמוך לקטינות, תוך העברת מסר ברור בדבר הטלת ענישה מחמירה במיוחד בעבירות אלו. הנאשם לפנינו על סף הבגירות. מעשיו של הנאשם התחילו ביידוי אבנים, זיקוקים, בקבוקי-תבערה ומטעני צינור והסלימו לכדי ניסיון רצח. הנאשם פעל בנחישות ומתוך אידיאולוגיה ברורה לגרום למותם של יהודים ואנשי כוחות הביטחון. נחישותו מתבטאת ברצף מעשיו, פרי תכנון מוקדם, שהלכו והסלימו; ובניסיונו לגרום שוב ושוב למותו של המתלונן. פוטנציאל הפגיעה במתלונן היה ניכר וכפסע בין החיים למוות. האירוע הסתיים תודות לתושייתם של ראש עיריית ירושלים והמאבטח שמנעו את התוצאה הקטלנית. הפגיעות של המתלונן אינן פשוטות ומפורטות בתצהיר נפגע העבירה. האישום השני חובק ריבוי מעשים של ניסיון לפגיעה באנשי כוחות הביטחון. לטענת המאשימה, על פי מדיניות הענישה הנוהגת יש להטיל עונש מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים עבור כל אירוע בודד של זריקת אבנים, גם בעניינם של קטינים. הנאשם לפנינו לא הסתפק רק ביידוי אבנים אלא גם יידה בקבוקי תבערה, זיקוקים ו"מטען צינור". אין לזכותו של הנאשם נסיבות לקולה מלבד גילו. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית. הנאשם לא לוקח אחריות על מעשיו, לא הביע חרטה ולא גילה אמפתיה לקורבנו כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, ואמירותיו הן מהשפה ולחוץ. לאור האמור, שיקולי שיקום אינם רלוונטיים בעניינו של הנאשם. במהלך הדיון הגישה המאשימה פסיקה בתמיכה לטענותיה בעניין מדיניות הענישה בעבירות של ניסיון לרצח. לסיכום, עתרה המאשימה להשית על הנאשם באישום הראשון עונש של 18 שנות מאסר ובאישום השני שש שנות מאסר, ועונש כולל שלא יפחת מ-20 שנות מאסר בפועל. כן ביקשה להטיל פיצוי משמעותי למתלונן שיהלום את ההשלכות של הפגיעה בו – הן הפיזית, והן - ובעיקר - הנפשית.

11. ב"כ הנאשם היה ער לחומרת העבירות ונסיבות ביצוען ומיקד את טיעונו במדיניות הענישה. בפתח דבריו הציג גזרי-דין שניתנו בבית-משפט זה (במותבים שונים) בעניינם של בגירים בעבירות דומות על רקע אידיאולוגי במסגרת גל הטרור הנוכחי, מהם ניתן ללמוד על מדיניות

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

הענישה בעבירות ניסיון לרצח, של עונשי מאסר לתקופות של 17-18 שנים במקרים בהם המתלונן נפצע באורח קשה, ובעבירות יידי 13 בקבוקי-תבערה, של 32 חודשי מאסר בפועל. במהלך הדיון הגיש ב"כ הנאשם פסקי-דין שניתנו בשנים האחרונות בעבירות ביטחוניות בעניינם של בגירים (בריוני מעשים כולל ניסיון לרצח) ומהם ביקש ללמוד גזירה שווה. ב"כ הנאשם הדגיש כי לפנינו קטין בעל נסיבות חיים קשות, נעדר עבר פלילי, ויש ליתן בידו את ההזדמנות לרצות את עונש המאסר ולחזור לשורות החברה. לאור האמור, בשים לב לגילו של הנאשם ונסיבותיו האישיות, עתר הסניגור להשית על הנאשם עונש כולל של שבע שנות מאסר בפועל.

12. הנאשם לא ביקש להוסיף על דברי בא-כוחו. עם זאת, בסיום הדיון אָמו של הנאשם ביקשה ללמד עליו זכות ולהסביר את נסיבות חייו הקשות.

13. נפנה תחילה לסוגית ההרשעה. לעבירות אותן ביצע הנאשם חומרה מופלגת, לנוכח מהותן, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן. המצב הביטחוני הקשה השורר באזורינו, ביתר שאת בתקופה האחרונה, מחייב נקיטת יד-קשה ומרתיעה על מנת להחזיר את השקט לתושבי המדינה ובמיוחד בעיר ירושלים, הסובלת מפיגועי טרור והפרות סדר כחלק משגרת החיים. הנאשם ביצע מעשיו על-רקע של הסתה לאומנית הקוראת לפגיעה ביהודים, קריאה אשר המציאות מלמדת כי נענים לה לרוב קטינים - ואפילו ילדים צעירים. הנאשם בעל רקע משפחתי קשה, אולם צוק העיתים, חומרת העבירות - בפרט עבירת ניסיון לרצח - והמניע העומד ביסודן, מחייבים את הרשעתו בדין. לאור האמור, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק; בעבירה של ניסיון לחבול חבלה חמורה באדם שלא כדין - לפי סעיף 329(1) בשילוב סעיף 25 לחוק; ובעבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור - לפי סעיף 382א(ב) לחוק (מספר עבירות).

14. ומכאן, לשיקולי גזירת הדין, בנוגע לענישת קטינים חלות הוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א-1971, הגם שבית-המשפט רשאי להתחשב, לפי שיקול-דעתו, בעקרונות ובשיקולים המנחים המעוגנים בתיקון 113 לחוק העונשין בעניין הבניית הענישה, תוך התאמתם לענישתם של קטינים (סעיף 40טו לחוק העונשין).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

15. הנאשם הורשע באישום הראשון בעבירת ניסיון רצח, אשר בוצעה בכיכר צה"ל בירושלים, בפיגוע טרור של דקירה בסכין. חומרת מעשיו טמונה, הן, ובעיקר, במטרה לקטול חיים; והן במניע הלאומני העומד בבסיס התנהגותו ובביצוע מעשה הדקירה כחלק מגל טרור הפוקד את מדינת ישראל ובפרט את העיר ירושלים. בתקופה האחרונה אנו ערים לתופעה של צעירים הנשמעים לדברי הסתה ובלע, אוחזים בסכין, או באמצעי קטלני אחר, ומבקשים להרוג כל יהודי או חיל או שוטר, אשר יקרה בדרכם ולהפוך "שאהידים". יש משמעות לבחירתו של הנאשם שאיננו תושב העיר להגיע דווקא לירושלים, למרכז העיר ובסמוך לעיר העתיקה, על מנת לבצע פיגוע. רגישותה של העיר ירושלים בהיבט הביטחוני - בפרט העיר העתיקה וסביבותיה - רבה היא במציאות חיינו בימים האחרונים. בנקל יכלו מעשיו של הנאשם להסתיים במותו של הנפגע. הנאשם הצטייד מראש בסכין ארוכת וחדת להב והחל לדקור באמצעותה אדם, בלבוש יהודי-חרדי, אשר נקרה בדרכו וביקש לחצות את הכביש בכיכר צה"ל. הנאשם התרשם שהמתלונן לא נפגע דיו וניסה לשוב ולדקור בכוונה להביא למותו. למרבה המזל, ולנוכח תושייתם של ראש עיריית ירושלים ומאבטחו, לא הסתיים האירוע בפגיעות בנפש אלא בפגיעות בגוף בלבד, אשר המתלונן נאלץ להתמודד עמן עד היום. תסקיר נפגע העבירה מלמד על הפגיעה הקשה במתלונן, בעיקר הנפשית, ועל הדרך הצפויה לו בשיקום חייו.

16. בנוסף, הורשע הנאשם באישום השני ביידוי "מטען צינור" יחד עם אחרים, לעבר חיילים ששמרו ב"פילבוקס" במחסום, וכן ביידוי זיקוקים, בקבוקי תבערה ואבנים, במספר רב של פעמים במשך כחודש, בצוותא חדא עם אחרים, על חיילים במחסום עופרים ולעבר אנשי כוחות הביטחון וכלי-רכב אשר נעו על ציר התנועה הסמוך לגשר ביר-זית. למעשה זו הייתה תחילת דרכו של הנאשם בפעילות נגד כוחות הביטחון ובפעילות טרוריסטית. בכך עשה הנאשם שימוש בנשק חם וקר כלפי כל הנקרה בדרכו. ייאמר מיד, אבנים מהוות נשק קר (ע"פ 177/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)), ופשיטא כי בקבוקי תבערה וזיקוקים באים בגדרו של נשק חם (ע"פ 4400/13 טארק עבאסי נ' מדינת ישראל (3.2.2014)). המעשים הסתיימו בפעמים האמורות ללא נזק. אולם פוטנציאל הנזק הגלום בהם הוא רב ועל נקלה ההתפרעויות עלולות היו להסתיים בקיפוד פתיל חייו של אדם. הימים האחרונים ממחישים את מעגל ההרס שזורע הטרור, הן באובדן החיים, הן בפגיעות

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

פיזיות, הן בטראומות נפשיות, הן בהפרת הסדר ברחובותינו והן בהטלת האימה על הציבור. ריבוי המעשים משווה נופך של חומרה ומלמד על דרכו של הנאשם בטרור. מעורבותו של הנאשם בפעילות האמורה הלכה והסלימה עד לכדי ביצוע פיגוע טרור של דקירת יהודי, רק בשל היותו יהודי, במטרה לקטול חיים.

17. גל טרור פוקד את מדינת ישראל בתקופה האחרונה. חיי אדם נקטפו וחיים אחרים נעצרו בשל פציעות גופניות ונפשיות בדרגות שונות. תופעת פיגועי הדקירה והפרות הסדר קנתה לה אחיזה במקומותינו וניתן להבחין במגמה של הסלמה, לרבות מעורבות הולכת וגוברת של ילדים בגילאים צעירים מאוד. על בית המשפט להוקיע את מעשיהם של אלו שמבקשים לפגוע באנשי כוחות הביטחון אשר עושים לילות כימים לשמירת הסדר הציבורי ולהגנה על ביטחוננו של הציבור בכל מקום ואתר. במציאות הקשה של ימינו אין מנוס מהחמרת הענישה, ועל גזר-הדין ליתן ביטוי הולם לערך של שלמות הגוף וקדושת החיים של כלל הציבור - אזרחים וגורמי אכיפת החוק - שהנאשם ומפגעים אחרים מבקשים לחלל בפיגועי הטרור, באכזת סכין, כמו בענייננו, או באמצעים אחרים. בנסיבות אלה גובר הצורך בהרחקת המפגעים אל מעבר לסורג ובריה; ויש ליתן גם משקל ממשי לעקרונות ענישה של הרתעת הרבים והיחיד המהווים שיקול בהחמרת עונשו של הנאשם. עבירות אלו מחייבות על-דרך הכלל את השמתו של אדם מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת, ואף נקבע כי אין מנוס מכליאתם של צעירים הנוטלים חלק בתופעה (ע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל (2.6.2011)).

18. לאחרונה נוכחנו לגלות כי גם קטינים צעירים, וביניהם ילדים, נוטלים חלק פעיל בהתפרעויות ובמעשי הטרור. במלאכת גזירת עונשו של קטין, מערכת השיקולים שונה וייחודית מעניינו של בגיר ונגזרת מהוראותיו של חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971). בפסיקה נקבע כי קיים הבדל "איכותי" בין קטינים למבוגרים, כאשר הקטינות מהווה שיקול משמעותי בענישה, זאת בשל ההצדקות העומדות בבסיסה – אחריות מופחתת, השפעת העונש על הקטין והאינטרס החברתי בשיקומו (ע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (22.5.2016)). לפיכך, באיזון בין שיקולי ההרתעה לשיקום, ייטו כפות המאזניים לנסיבותיו האינדיבידואליות של הקטין (ע"פ 1176/16 לעיל; ע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל (1.11.2010); ע"פ 7228/11 פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

נ' מדינת ישראל (4.4.2012); ע"פ 8480/12 בלצא נ' מדינת ישראל (29.11.2012)). עם זאת, נקבע כי אף שיש ליתן לשיקולי שיקום, בעניינם של קטינים, משקל מיוחד, אין להתעלם כליל מהאינטרס הציבורי ומשיקולים של הרתעה, ועל כן, אף שמדובר בקטינים, המגמה להטיל עונש מאסר בפועל (ע"פ 1176/16 ראובן מאיר כהן נ' מדינת ישראל פסקה 20 (15.5.2016)). משנה תוקף, כאשר ענייננו בתופעה עבריינית המאופיינת בביצוע על-ידי צעירים והכרחי למגרה ולהרתיע קטינים ממעורבות בה. זאת ועוד, יש להבחין בין עניינם של קטינים לבין עניינם של בגירים שביצעו את העבירה בהיותם קטינים, כבענייננו, והאיזון בין השיקולים השונים עשוי להשתנות כנגזרת של גיל הנאשם בעת גזירת הדין, המהווה נתון בעל משקל. הנה כי כן, גזירת עונשו של קטין לעולם תתחשב בגילו של הנאשם. עם זאת, ההתחשבות הולכת ופוחתת ככל שהנאשם קרוב לגיל הבגרות, או-אז נחלשים הרציונאלים העומדים ביסוד ייחודיות ענישת קטינים. לפיכך, בהיות הנאשם בגיר בעת גזירת הדין, ההבדלים בענישה כתוצאה מבגרותו לבין עניינם של בגירים, "...לא צריכים להיות משמעותיים יתר על המידה, ואין הם צריכים להתקרב להבדלים הניכרים בענישה של קטינים לעומת ענישתם של בגירים" (ע"פ 7416/15 לעיל, פסקה 14).

19. בעבירות של ניסיון לרצח ממניע לאומני גזרו בתי-המשפט עונשי מאסר לתקופות ממושכות. כך, למשל בע"פ 2967/93 מחמוד בן אדיב מסלמאני נ' מדינת ישראל (9.3.1995) נגזר עונשו של נאשם שהורשע בביצוע מעשה דקירה בסכין בעורפו של שוטר, לעונש של 18 שנות מאסר. בע"פ 5270/91 עומר אלמג'ייד נ' מדינת ישראל (13.2.1994) (נגזר עונשו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בביצוע מעשה דקירה בסכין בצווארו של מתלונן אשר העסיקו בעבודות משק, לעונש של 20 שנות מאסר - שהוא העונש המירבי הקבוע בסעיף 305(1) לחוק. בתפ"ח (ב"ש) 1167/08 מדינת ישראל נ' ראמי אלעילה (18.11.2013) נגזר עונשו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בביצוע שני ניסיונות לרצח, בשעה שביצע ירי על כוחות הביטחון והניח מטענים לצד כביש בו נסעו חיילי צה"ל, לעונש של 18 שנות מאסר.

20. בתקופה האחרונה ניכרת החמרה במדיניות הענישה כלפי נאשמים צעירים שהורשעו בעבירות של ניסיון רצח ממניע לאומני בנסיבות הדומות לענייננו. כך, למשל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

בתפ"ח (י-ם) 15-08-43396 מדינת ישראל נ' יאסר טרוה (16.3.2016) גזר בית משפט זה בגדר הסדר טיעון "סגור" על צעיר כבן 21, נטול הרשעות קודמות, שדקר שוטר באמצעות סכין בחזהו וכן ביצע דקירות רבות בצווארו, בראשו, בכתפו ובגבו של השוטר, **עונש של 17 שנות מאסר**. בתפ"ח (ב"ש) 12-12-39974 מדינת ישראל נ' עבדאללה סמחאן (10.11.2014)) גזר בית המשפט על צעיר כבן 18 שהורשע בניסיון רצח ממניע לאומני, עת דקר מתלונן – עובר אורח תמים, במותנו, וכן בעבירה של הנחת מטען בקרבת הגבול; זאת - בגדר הסדר טיעון לפיו הוסכם כי המדינה תגביל עצמה לעונש של עד 20 שנות מאסר והנאשם יטען באופן חופשי, **עונש של 19 שנות מאסר** בגין שני האירועים. בתפ"ח (י-ם) 15-03-42482 מדינת ישראל נ' מחמד סלאימה (12.7.2015) גזר בית משפט זה בגדר הסדר טיעון "סגור" על צעיר כבן 23 תושב ישראל שהורשע על פי הודאתו בחמש עבירות של ניסיון רצח בגין ביצוע פיגוע דריסה בשוטרו מג"ב, **עונש מוסכם של 25 שנות מאסר**. בתפ"ח (י-ם) 15-01-34763 מדינת ישראל נ' מוסא עג'לוני (11.11.2015) גזר בית משפט זה בגדר הסדר טיעון "סגור" על צעיר כבן 21, שהורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של ניסיון רצח, בשעה שדקר שני שוטרים בפלג גופם העליון וכן בשתי עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עת תקף בחוזקה באגרופיו שוטר שניסה להשתלט עליו, לאחר ביצוע מעשה הדקירה, **עונש של 16 שנות מאסר**. ובימים אלה ממש, בתפ"ח (י-ם) 15-01-63622 מדינת ישראל נ' אבו חליפה (25.5.2016) הורשע צעיר כבן 20 על פי הודאתו בגדר הסדר טיעון "סגור" בעבירת ניסיון לרצח בשעה שדקר בסכין אזרח בצווארו וכן בעבירת חבלה חמורה שביצע לאחר מעשה הדקירה בשעה שתקף מאבטח של הרכבת הקלה. בשל חובת הגשת תסקיר שירות המבחן, עונשו טרם נגזר, ואולם בגדר ההסדר הוסכם כי יוטל על הנאשם עונש של **18 שנות מאסר**.

21. בעבירות של יידוי אבנים, זיקוקים, בקבוקי תבערה ומטעני חבלה - התווה בית-המשפט העליון "...מדיניות ענישה מכבידה על מנת להוקיע, להרתיע ולשרש מעשים שכאלה. מדיניות ענישה זו תבטא באופן הולם את ההגנה על הערך החברתי הנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זו - שמירה על ביטחון הציבור ושלטון החוק" (ע"פ 2337/13 קואסמה נ' מדינת ישראל (16.9.2013)). כבר נפסק, לא אחת, כי הסיכון הנשקף לביטחון הציבור מאירועי אלימות קשים, של יידוי בקבוקי תבערה, ובכלל זה – לעבר גורמי אכיפת החוק, מחייב הטלת ענישה מחמירה. יידוי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

בקבוקי תבערה, מהווה למעשה שימוש בנשק חם, העלול לגרום לפגיעות חמורות – בגוף וברכוש. בהקשר לעבירות אלו הדגישה הפסיקה "...את המסוכנות הרבה ואת ההכרח במדיניות של ענישה מכבידה, על-מנת להוקיע, להרתיע, ולשרש מעשים שכאלה"; ואף הוטעם כי גם אם "...לא הייתה פגיעה בגוף ולא ברכוש, אין בכך כדי להקהות את המסוכנות" (ע"פ 3063/12 מדינת ישראל נ' אסלאם עודה (8.5.2012); וכן ראו: ע"פ 4702/15 מופיד עביד נ' מדינת ישראל (20.1.2016); ע"פ 5873/09 איברהים ביומי נ' מדינת ישראל (28.12.2010)). על בית-המשפט להעביר "...מסר חד משמעי ונוקב של הרתעה מפני מעשים אלו שחוזרים ונשנים, לצערנו, ולא פעם מסתיימים בפגיעה ממש" (ע"פ 2901/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.3.2007) וההפניות שם). בעבירות מסוג אלו המבוצעות על-רקע אידיאולוגי-לאומני "...נדחים שיקולי ענישה אחרים מפני שיקול ההרתעה" (ע"פ 1163/07 אבו חדיר נ' מדינת ישראל (29.3.2007); ראו גם: ע"פ 3057/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.7.2013)). בהקשר זה נקבע כי "...סוג עבירות זה, שעניינן בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי איפוא, כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהיה קלה...". (ע"פ 262/06 פלוני נ' מדינת ישראל (6.7.2006)). ודוק, גישה עונשית מחמירה מתחייבת גם במקרים של יידי אבנים לעבר כלי רכב או לעבר אנשים, ובכלל זה לעבר גורמי אכיפת החוק, שכן אבן מהווה נשק קר ופגיעתה עלולה לגבות מחיר דמים. משנה חומרה יש לראות בביצוע העבירות האמורות כלפי אנשי אכיפת החוק אגב התפרעויות רבות משתתפים, שכן באירועים אלו מתווסף גורם של התרסה נגד שלטון החוק ומרות המדינה, מוגבר החשש מהסלמת האלימות עד כדי סיכון בפגיעות בגוף או בנפש, וגורמי אכיפת החוק נתקלים בקושי של ממש בהשלטת הסדר הציבורי (ע"פ 1178/16 ראובן מאיר כהן נ' מדינת ישראל (15.5.2016)). על-כן נדרש, כי בעבירות אלו תוטל ענישה מחמירה, זאת הן משיקולי גמול והוקעת המעשים, הן מטעמים של הגנה על ביטחון הציבור מפני הסיכון הממשי הנשקף ממבצעי המעשים, והן מטעמים של הרתעה אפקטיבית – אישית וכללית ובשים לב לעונש הקבוע בצידה של העבירה בה הורשע הנאשם באישום השני, העומדת על 20 שנות מאסר.

22. לנוכח אירועי האלימות הקשים בעת האחרונה, ניתנו פסקי-דין אשר הכבידו משמעותית בענישה על-רקע בטחוני ובפרט בעבירות של השלכת מטעני חבלה ובקבוקי תבערה. כך למשל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

נקבע בע"פ 1176/16 (לעיל), שדן, בין היתר, בענישתם של קטינים שבגרו במועד מתן גזר-הדין: "...בית משפט זה הדגיש לא אחת את חומרתה היתרה של התנהגות זו, המבטאת זלזול בשלטון החוק וקלות דעת בלתי נסבלת לפגיעה בנציגיו" (פסקה 20); זאת, תוך שהובאו שם דברי בית המשפט בעניין אחר הדומה לענייננו ולפיהם: "...חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 6642/09 מדינת ישראל נ' גביש, פסקה 9 (30.12.2009); ע"פ 7517/15 מדינת ישראל נ' מוחמד עביד ואח' (9.3.2016); ע"פ 2337/13 קואסמה נ' מדינת ישראל (16.9.2013)). בהתאם, הוחמרה ענישתם של צעירים אשר בצוותא חדא ידו, בשלהי שנת 2014, בקבוקי-תבערה ואבנים לעבר מטרות ישראליות - ביטחוניות ואזרחיות, ממרחק קצר ובהם: מתנ"ס, כלי רכב ואנשים בחניון האוניברסיטה העברית, בסיס "עופרית" ועוד. חלף עונשי מאסר לתקופות של 24-66 חודשי מאסר, כל נאשם על-פי חלקו באירועים ונסיבותיו האישיות, הועמדו עונשי המאסר על תקופות של 30-82 חודשי מאסר בפועל. בע"פ 4702/15 מופיד עביד נ' מדינת ישראל (20.1.2016), קבע בית-המשפט העליון בפרשה של חברות בארגון טרור וידידי זיקוקים, בקבוקי-תבערה ואבנים, כי "...העובדה שלא נגרם נזק בפועל אינה גורעת מחומרת המעשים עצמם ואינה מקהה את המסוכנות הנשקפת מהם" (פסקה 12). במקרה זה נידון המערער ל-57 חודשי מאסר בפועל בגין חברותו בארגון ה"חזית העממית" ומעורבותו בהתפרעויות בשלהי שנת 2013 במספר הזדמנויות שונות (למצער ארבע אירועים), וערעורו נדחה. בע"פ 2579/14 מוחמד פרחאן נ' מדינת ישראל (25.5.2015) הובעה הסכמה עם גזר-דינו של שותפו של המערער - עליו לא הוגש הערעור (פסק-דינה של חברתי כבוד השופטת פרידמן-פלדמן בת"פ 13-03-49990) - גילו על סף הבגירות, אשר נידון לארבע שנות מאסר בגין השתתפות בהתפרעויות, ייצור בקבוקי תבערה והשלכתם לעבר אנשי כוחות הביטחון, כשאחד מן האירועים הסתיים בפגיעה באפוד של שוטר אשר החל לבעור. לאחרונה, הטלתי בת"פ (י-ם) 17-02-28662 מדינת ישראל נ' ג'יוסי ואח' (15.2.2016, 24.5.2016) עונשים כבדים על צעירים שהורשעו ביידוי אבנים, בקבוקי תבעירה ומטענים על כלי רכב וכוחות הביטחון, וגזרתי עונשי מאסר שבין 54 לבין 68 חודשים. חשיבותם של פסקי-דין אלו בהחמרת הענישה בגין מעשים כגון-דא שבוצעו עובר לתיקון 120 לחוק, עליו אעמוד להלן.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

23. על כל האמור לעיל יש עוד להוסיף את המציאות המיוחדת והקשה שמצויים אנו בה בעת הזו. בשל כך מתבקש שיינתן ביטוי ענישתי מרתיע לביצוע עבירות מעין אלה. והדברים אכן מוצאים גם ביטוי בתיקוני חקיקה שונים (וראו סעיף 332א לחוק לאחר תיקונו (תיקון 120), לחוק מיום 5.11.2015) המלמד על ההחמרה בענישה בעבירות של יידוי אבנים או חפצים לעבר כלי רכב. מכאן, הגם שהמעשים שבהם הורשע הנאשם אירעו במהלך קיץ 2014 וחודש פברואר 2015; ולמרות שתיקוני החקיקה המחמירים שלעיל אינם חלים על הנאשם, יש בהם כדי לשקף שינוי במדיניות הענישה הנוהגת לכיוון החמרה בענישה והצורך בהרתעה, בעבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם באישום השני, שנמשכו גם לפי כתב האישום המתוקן על-פני תקופה ארוכה של מספר חודשים, על כל המשתמע מכך במונחי הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות אלה של שלמות הגוף; ההגנה על כוחות הביטחון; שלמות הרכוש; ובמובן רחב יותר – הסדר הציבורי והיכולת לקיים מרקם חיים עירוני ככזה – תרתי משמע, המחייבת מתן משקל משמעותי לשיקול ההרתעה – הן הרתעת היחיד והן הרתעת הרבים.

24. הנאשם ביצע מעשים חמורים אשר הלכו והסלימו, תחילה נגד כוחות הביטחון במחסום עופרים, והגם שלא נגרמו פגיעות בגוף או בנפש לכוחות הביטחון, הפגיעה בסדר-הציבורי על רקע מרקם החיים העדין באזורנו היא משמעותית. בהמשך, ניסה הנאשם להמית באמצעות דקירות סכין יהודי במרכז העיר ירושלים. בהכרעת הדין המשלימה תיארונו את התרשמו מאופי הסכין שבאמצעותה ביצע הנאשם את מעשה הדקירה. מדובר בפגיון ייחודי, אורך הלהב כ-10 ס"מ, חד ומחודד. הנאשם דקר את המתלונן באזור רגיש, וכיוון את דקירתו לאיברים פנימיים חיוניים לחייו של אדם, אשר פגיעה בהם עלולה לגרום לנכויות ואף למוות. עוד קבענו כי הפגיעה לא הייתה לדידו של הנאשם מספיק "איכותית" ולכן ניסה לדקור פעם נוספת את המתלונן בבטנו כדי להבטיח פגיעה קשה ומשמעותית. מעשה הדקירה כמו גם הניסיון הנוסף לדקור את המתלונן כדי להעמיק את הפגיעה הפיזית מעידים על חומרת העבירה ונסיבות ביצועה. למתלונן נגרם, כאמור, פצע דקירה, ובנוסף - פגיעה נפשית ניכרת. הנה כי כן, לעבירות שבהן הורשע הנאשם – עבירת ניסיון לרצח ועבירות של תקיפת אנשי כוחות הביטחון – חומרה מופלגת, לנוכח מהותן, נסיבות ביצוען ותוצאותיהן. הנאשם הותיר רושם עגום על שירות המבחן כשנטל אחריות חלקית למעשיו ללא אפקט רגשי וללא שהביע אמפתיה לקורבנו. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית, בעניינו של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם

תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

הנאשם, בהיעדר אופק שיקומי, והתרשם כי הנאשם ממשיך להכחיש את עבירת ניסיון הרצח ואינו לוקח אחריות מלאה למעשיו. בהינתן עמדת שירות המבחן, יש מקום "...לתת משקל עיקרי לשיקולי הענישה הכלליים – שיקולי גמול והרתעה – בעת גזירת העונש" (ע"פ 7416/15 לעיל, פסקה 16). בשל האמור וחרף גילו הצעיר וקטינותו במועד ביצוע העבירות, יש להטיל על הנאשם ענש מאסר לתקופה ממושכת; זאת משיקולים של גמול והוקעת המעשים, מטעמים של הגנה על ביטחון הציבור, שמירה על חייהם ושלמות גופם של אזרחים תמימים, שוטרים וחיילים ולתכלית של הרתעה אפקטיבית – אינדיבידואלית וכללית. יוטעם, כי לו היה הנאשם בגיר בעת ביצוע העבירות, העונש שהיה מוטל עליו היה חמור יותר (שם, פסקה 19).

25. עם זאת, לזכותו של הנאשם עומדים הודאתו החלקית, בעובדות האישום השני (הגם שניהל הוכחות באישום הראשון), היותו קטין בעת ביצוע העבירות (אם כי כפסע מבגרותו), נסיבות חייו הקשות ומצוקותיו האישיות והמשפחתיות אשר הועלו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן. מובן, כי כפירתו של הנאשם בביצוע עבירת ניסיון הרצח נושא האישום הראשון אינה נזקפת לחובתו; אך מנגד – לא עומדת לזכותו הודאה באישום זה כנסיבה לקולה.

26. על-יסוד מכלול שיקולי הענישה האמורים, ובהתחשב בטיעוני הצדדים לחומרה ולקולה, יש להרשיע את הנאשם בעבירות אשר ביצע ולגזור את דינו בגין העבירות שבשני האישומים כדלהלן:

- א. שמונה עשרה שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 22/2/2015.
- ב. חמישה-עשר חודשים מאסר על-תנאי - שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה לפי סעיף 305 או סעיף 329 לחוק העונשין.
- ג. ששה חודשי מאסר על-תנאי - שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של תקיפת עובד ציבור או תקיפת שוטר.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם
 תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

ג. לפיצוי נפגע העבירה בסך של 100,000 ₪.

משה בר-עם, שופט

סגן הנשיא י' נועם:

אני מסכים.

יורם נועם, סגן נשיא

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

אני מסכימה.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

הנאשם מורשע, אפוא, בעבירת ניסיון לרצח – לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בעבירת ניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה – לפי סעיף 329(1) בשילוב עם סעיף 25 לחוק, ובעבירת ניסיון לתקיפת עובד ציבור – לפי סעיף 382א(ב) וסעיף 25 לחוק (מספר עבירות), ודינו נגזר כדלהלן:

א. לשמונה עשרה שנות מאסר בפועל, החל מיום מעצרו – 22.2.2015.

ב. לחמישה-עשר חודשים מאסר על-תנאי – שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה לפי סעיף 305 או סעיף 329 לחוק.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לנוער
לפני כב' סגן הנשיא י' נועם, השופטת ר' פרידמן-פלדמן והשופט מ' בר-עם
 תפ"ח 15-03-30359 מדינת ישראל נ' פלוני (קטין)

- ג. ששה חודשי מאסר על-תנאי - שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה של תקיפת עובד ציבור או תקיפת שוטר.
- ד. לפיצוי נפגע העבירה בסך של 100,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.9.16.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשירות המבחן לנוער.

הפרקליטות תעדיכן את נפגע העבירה אודות פסיקת הפיצויים, ותמסור את פרטי הנפגע למזכירות בית-המשפט.

נוסח זה של גזר-הדין ניתן לפרסום; וחל איסור פרסום בדבר שמו של הנאשם או כל פרט העשוי לזהותו.

ניתן היום, כ"ח אייר התשע"ו, 5.6.16, במעמד ב"כ המאשימה, הסנגור, הנאשם ומתורגמן בית משפט לשפה הערבית.

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

יורם נועם, סגן נשיא